

— Micsoda kívánságaik vannak ma a hölgyeknek!

Na jó, lemondunk a lencséről. Az uram jó ember, lehet vele beszélni. De zsir, az csak kell. Bemegyünk egy henteshez és kérek öt kilót. A hentes elkacagja magát:

— Öt kilót? Az egész üzletemben nincs annyit!

— Mennyi van?

— Fél kiló. A többit eladtam.

Otthagytam és benyitottam egy másikhoz, az is fölkaçag:

— Nincs. Hanem tessék megadni a címét, majd rezerválunk. Tíz fillérral drágább lesz, de ez semmi... Ennyit megér a nagyságos asszonynak...

Megeri, gondoltam és fölirattam magam. Aztán elmentem a mézárszékhöz, nem kaptam húst, vissza a henteshez, csak kolbászt meg füstölt húst adhatott. Fáradt voltam, kimerült voltam, agyongyötört voltam s csendes megadással vettem utamat egy csemegekereskedésbe, a hol két darab tisztított jércét vettem kilenc koronáért. Annyira kimerültem volt, hogy nem is szörnyülködtem. Szörnyülködni akkor kezdtem, a mikor a szakácsném odahaza jelent, hogy az egyik poulard rossz, romlott. Ekkor végigfutott a hideg. Kiadtam huszonegy koronát és nem lesz ebéd. Az uram rántottát fog enni. És ez mind azért van, mert a hatóság türi, a közönség kénytelen tünni. A lapok pedig arról deklamálnak, hogy élelmiszer van, csak érteni kell a hozzájutás módját. Az én esetem klasszikus példa erre.

Egy háziasszony.